

„Сей есть Сынъ Мой возлюбленный, въ Кого-то е Мое-то благоволеніе; Него слушайте!“ Като чули небесныя гласъ, ученицы-тѣ ся уплашили, паднѣли ницѣ на земь-тѣ и молили ся.

Господь ся приблизилъ, прикоснѣлъ ся до нихъ и казаль: „встанете, не бойте ся!“ Като ся подигнѣли отъ земь-тѣ, тѣ никого не видѣли, освѣтъ Иисуса Христа въ обыкновенный Му образъ.

Тогова Господь запретилъ на ученицы-тѣ Си да расказвать за това событіе до онова время, догдѣ Той не воскресне отъ мъртвы-тѣ.

ГЛАВА XLIX.

Притча за блудныя сынъ.

Веднажъ Иисусъ Христосъ расказаль на народа слѣдующъ-щъ-тѣ притчъ:

Нѣкой си человекъ ималь два сына. Помладя-тѣ отъ нихъ казаль на бащъ си: „дай ми дѣль отъ иманіе-то ти!“ Баща му раздѣлилъ иманіе-то си на двама-та си сынове и далъ на помладя всичко, что ся падало на неговь дѣль. Съ това богатство младя-тѣ человекъ отишълъ въ странъ далечнъ и тамъ расточилъ всичко-то иманіе, что пріелъ отъ бащъ си, зачтото живѣлъ невовдержно, развратно. У него вече ничто не было останѣло, кагото станѣлъ гладъ въ онажъ странъ, гдѣто ся намираль, и той прѣтърпѣваль во всичко недостаткъ, оттова ся и принудилъ да стане ратай на единъ селенинъ, който го испратилъ да му пасе свинне-тѣ, безъ да му даде нѣкаквъ хранъ. Той желаль да ся насыти отъ жьлада, кого-то ѣли свинне-тѣ, но и жьладъ нѣмало. На конецъ, дошълъ въ себе си, раскаялъ ся и казаль: „колко наемницы има у бащъ ми, конто ся насыщаватъ съ хлѣбъ, а азъ тукъ гынъ отъ гладъ! Да идъ до бащъ си и да му